בתו של יו"ר הכנסת ובעלה מחליפים מהלומות משפטיות

והבעל מנסה לגרור את חותנו לתוך המאבק

גמזו נגד ישעיהו

"רשב"ראש הכנסת מסית את אשתי נגדי."

היתה זו רק אחת משורה ארוכה של האשמות, שהעלה בימים אלה המשורר ו־הפיזמונאי הפורה יוסי גמזו, בעל הטור השבועי לחכימא בגמיזא במעריב, ובנו של המבקר ד"ר חיים גמזו.

יוסי, הנשוי לנעמה, בתו של ח"כ ישראל ישעיהו, הוציא החוצה את הכביסה המשפחתית כאשר הגיע הסיכסוך בינו ל־בין אשתו לטונים גבוהים. דהיינו, כאשר נעמה ניסתה, בשבוע שעבר, למנוע בעד יוסי בעלה, באמצעות בית־המשפט מל־היכנס בכלל לדירתם, בחולון.

„אשתי היכתה אותי ועזבה את הבית."

סיפר אז יוסי לבית־המשפט:

אשתי נוהגת תמיד להטריד אותי ואף לאיים עלי, כי תגרום לי — היא ומשפחתה — צרות וחבלות גופניות ממש, בציינה, בפני אנשים, כי אביה הוא מעל ל־חוק.

אשתי גם גרמה לחבלה ברכוש בדירה שלנו. שברה דלת עץ בדירה על־ידי מכות בפטיש; שברה את מכונת־הכתיבה שלי, שזהו מכשיר עבודתי. קרעה חולצתי ו־שברה משקפי.

מעולם לא גרשתי אורחים מהדירה כטענת אשתי. אמרתי רק לאשתי שאני מתנגד שהיא תעשה בדירה מסיבות לחב־ריה וחברותיה בניגוד לרצוני.

קיימת בעיית מזונות ביני לבין אשתי. אשתי היתה נוהגת להיעלם מהדירה, עם הבת, לימים שלמים, ואף לשבועות. ב־חודש מרץ לקחתי את הבת לבילוי חג הפסח בחיק משפחתי, ואשתי הזעיקה עו־לם ומלואו כי חטפתי את הבת. הובהר אחר־כך כי מעולם לא חטפתי את הבת ולא התכוונתי לעשות כן.

בית־המשפט החליט כי אני אקבל את הבת ואפגש איתה בכל יום א', ד' ו־ו' ב־שעות אחה"צ, ובכל שבת שניה. החלטה זו ניתנה „מתוך הנחה שהאם חוזרת יחד עם הבת לדירת המגורים של הזוג בחולון." אבל אשתי עזבה למעשה את המגורים בדירה שלנו בחולון, מיד לאחר ההחלטה הנ"ל, והיתה באה רק כפעמיים בשבוע לישון בדירה, וזאת בשעת הלילה המאו־חרות. היא עברה לגור בבית הוריה. אשתי, אף הצהירה אז בפני כי לא תגור בדירה, לא היא ולא הבת.

אשתי הפרה כבר מספר פעמים את ה־החלטה ולא איפשרה לי לראות ולהיפגש עם הבת. על הפרות אלו התלוננתי ב־משטרה.

מעולם לא תקפתי את אשתי. מעולם לא הפרעתי לה להשתמש ולגור בדירתנו. אד־רבא, תמיד ביקשתי ממנה שלא תעזוב את הבית ושתגור יחד עימי ועם הבת בדיר־תנו. גם היגשתי תביעה לשלום־בית ב־ביה"ד הרבני בת"א מזה כשנה, והדיון תלוי ועומד.

אשתי היא שתקפה אותי, ופעם נאלצתי להשתמש גם בכוח הזרוע ע"מ להתגונן.

ביום 13 באוגוסט 1972, בערך בשעה 2.00 בצהריים, נכנסתי לביתי ומצאתי את אשתי ואת בנה מנישואיה הקודמים. בלי להוציא הגה, כמנהגי איתה זה 4 חודשים, ניגשתי לעבודתי. לפתע החלה אשתי לצ־עוק: „תסלק את חפציך מכאן!" אשתי איננה מתגוררת בביתי כבר כארבעה חו־דשים ברציפות, להוציא שני ערבים בש־בוע, בימים א' ו־ד' בלילה, שבהם היא באה לישון.

■ ■ ■

כאשר ראתה אשתי שאינני שם לב לצעקותיה, הטיחה ארצה את מכונת הכתיבה שלי. קבלה על סכום הכסף ש־עלה התיקון מסרתי לפקד יעקב יפה ב־משטרת חולון. כמו כן קרעה את חולצתי — החולצה הקרועה נמסרה לפקד יפה בו־ביום — ונפצה את משקפי־השמש שלי. גם המשקפיים השבורים נמסרו לפקד יפה בו ביום. מיד החלה להכות אותי, וצירפה לכך גם את בנה.

„היא קרעה את חולצתי ושברה משקפי."

הוצאתי אותם מהבית ונעלתי בפניהם את הדלת, ומיד צילצלתי למשטרה.

בתחנת מד"א ברחוב מזא"ה בתל־אביב מילא ד"ר יוסף סגל את הטופס המש־טרתי בקשר לפצעי. בו בלילה חשתי כא־בים גוברים, והזעקתי חבר שלקחני לרופא.

כל הבקשה של אשתי להוציאני מהדירה היא בגדר שיטת ההטרדות שאשתי מנסה נגדי, ע"מ לנסות לאלץ אותי לחפסיד את מה שלא הצליחה לקבל במשפט המזונות.

היא איימה עלי בפירוש, כי היא תעשה לי צרות צרורות ותגמול לי על אי־הצלחתה במשפט המזונות.

מהצד השני של המיתרס ניראו הדברים באור שונה. סיפרה ל־בית־המשפט נעמה כיצד ריאה היא את חיי המשפחה:

כבר מתחילת הנשואין התעוררו חילוקי דעות ביני לבין בעלי. הם הלכו והח־מירו עם לידת הבת, עד שלפני כשנתיים הגיעו הדברים פעמים אחדות לידי מעשה אלימות, כאשר בעלי היכה אותי מכות נמרצות עד שנזקקתי לטיפול רפואי.

בתאריך 5.3.72 שוב תקף אותי בעלי, עד שנזקקתי שוב לטיפול רפואי, ואף ה־גשתי תלונה למשטרה.

מאז נוהג בעלי להטרידני, לקלל אותי בנוכחות הילדה, ומאיים עלי ללא הפוגה, וכן על בני מנישואי הקודמים, רענן דה־רי.

בעלי נעל בפני את חדר השינה ואני נאלצת לישון בסלון הפתוח.

בשעות הלילה בעלי נוהג לשבת ול־עבוד במתכוון בסלון, מדליק אורות ו־מתקתק במכונת־כתיבה, וזאת כדי להפ־ריע לי ולמנוע השינה מעיני.

כמו כן הוא נוהג להזמין לדירה אנשים — לטענתו, לצרכי עבודה — בשעות ה־לילה המאוחרות או הבוקר המוקדמות.

מידי פעם הוא נועל את מכשיר הטלפון בחדר־השינה, ומונע ממני את השימוש בו.

על־מנת להקניטני ולקנטר ולהטריד, נו־הג בעלי ללכלך את הדירה, מפזר את לב־ניו המלוכלכים על הריצפה, מלכלך את הריצפה, משאיר כלים מלוכלכים בחדרים, בסלון ובמטבח.

הוא מאיים עלי לעתים קרובות שהוא „יגמור אותי," ושיגרום לי צרות עד ש־איאלץ לברוח מהבית.

בעלי מגרש אורחים שבאו לבית, למ־רות שהיו אלה ידידים משותפים. מאז אני חוששת להזמין אלי אורחים.

ביום 13.8.72 למשל, סידרתי את הדירה וביקשתי מבעלי, שחפציו היו מפוזרים בכל הדירה ובמיוחד בחדרו של הבן, כי יאסוף את חפציו ויאפשר לי לסדר הדירה. הוא סירב, למרות שביקשתיו מספר פעמים.

כאשר לקחתי אני את חפציו לרכזם במקום אחד, התנפל עלי והיכה אותי מכות נמרצות, וכן את בני רענן דהרי.

כתוצאה מהמכות נגרמו לבני בין היתר קרע בשפה העליונה, נפיחות ושטף דם פנימי בכתף הימני. כן נגרמו לי חבלות שונות.

בית־המשפט, ששמע את שני הסיפו־רים העצובים, הורה ליוסי לא להיכנס יותר הביתה.

■ ■ ■

היה זה סוף עגום מאוד למה שנראה בהתחלה כהתחלה יפה מאוד.

כשיוסי התחתן, לפני למעלה מארבע שנים, עם נעמה — אז גרושה שחרחורת, ארוכת צמה, בת 28, ואם לילד בן חמש — שמחה וצהלה כל החברייה. היו אלה ני־שואי־צמרת של שתי משפחות־צמרת — אחת ווזוזית, השנייה תימנייה. מצד אחד — בתו של אחד מראשי ציבור יוצאי־תי־מן בישראל. מצד שני — משורר מפורסם כבר אז, ובנו של מבקר מפורסם, שניהם בעלי מהלכים בכל חוגי החברה הגבוהה.

החתן העלין הפעיל, ערב נישואיו, את כישרון היצירה שלו, שיגר לאורחיו הז־מנה מחורזת כהאי לישנה:

יקירנו ידידנו / הננו להזמינך לחגוג את כלולותינו / בגילה ובשימחה / במחיצת משפחותינו / ולפיכך נבשרך, טקס זה ייערך / בל תישכח / בחברותה טובה ובגיל / ב"א בניסן תשכ"ח / הלא הוא התשיעי באפריל / בשעה שמינית לעת ערב / במיכמורות מלון „מיראמאר" / ואכן שמחתנו שם תירב / אם נראה גם אותך בין השאר/.

החותן! יו"ר הכנסת, ח"כ ישראל ישעיהו, אותו מאשים חתנו, יוסי גמזו, בהתערבות במשפחתו.

■ ■ ■

אלא שהחרוזים העליזים לא עזרו הרבה. גם נעמה וגם יוסי נכנסו לניסיון המשפחתי החדש מלאי בעיות־משפחה כרימון — והניסיון, כפי שטענה נעמה, התפקשש כבר מהתחלה. לדעת נעמה — רק בגלל יוסי. לדעת יוסי — גם בגלל נעמה, וגם בגלל התערבותם של אביה ואחיה שוב ושוב בחיי־המשפחה שלהם — „ובלי להיכנס לדוגמאות."

„דברים כאלה קורים, זה לא אסון," הצטער השבוע חבר משותף של יוסי ונעמה. „גם סיכסוכים בין בעל ואשה, וגם סיכסוכים שהחותן או החותנת מת־ערבים. קורה. מה שחבל לי, כאן, זה שהם לא יכלו לגמור את זה יפה, והיו מוכרחים לפזר את זה בפומבי."